

Forespørgsel [om den udenrigspolitiske situation] af Ritt Bjerregaard (S), Poul Schlüter (KF), Christophersen (V), Ebba Strange (SF), Thorndahl (FP), Arne Melchior (CD), Niels Helveg Petersen (RV), Anne Grete Holmsgård (VS) og Chr. Christensen (KrF).

(Forespørgsel nr. F 22. Anmeldt 19/5 82).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren:

Forespørgsel [om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation] af Ritt Bjerregaard (S), Poul Schlüter (KF), Christophersen (V), Ebba Strange (SF), Thorndahl (FP), Arne Melchior (CD), Niels Helveg Petersen (RV), Anne Grete Holmsgård (VS) og Chr. Christensen (KrF).

(Forespørgsel nr. F 23. Anmeldt 19/5 82).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. 775

1) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Gammelgaard (KF):

»Agter ministeren at tage initiativ til en ændring af merværdiafgiftslovens § 5, stk. 2, så resocialiseringscenteret Den lille Fristad i Holbæk kan få momsfristagelse?«

Skriftlig begrundelse

På centeret bliver en række tidligere kriminelle, narkomaner og alkoholikere sat i gang med praktisk arbejde. Centeret har i 12 år kørt uden tilskud fra det offentlige for at stå frit, men nu forlanger toldvæsenet moms.

Skal en sådan betales, kan centeret ikke køre rundt. Det paradoksale i sagen er, at centeret ville kunne gøre krav på flere penge i tilskud fra det offentlige, end hvad det skulle betale i moms. Ledelsen af centeret har sagt, at skal der betales moms, bliver man nødt til at lukke.

Der er tale om et specielt tilfælde, hvor statskassen sparer penge ved ikke at opkræve moms, da man så heller ikke skal betale tilskud, og under hensyntagen til resocialiseringsbestræbelserne bør ministeren i dette specielle tilfælde frafalde momskravet, så centeret kan køre videre.

Gammelgaard (KF):

På resocialiseringscenteret Den lille Fristad i Holbæk bliver en række tidligere kriminelle, narkomaner og alkoholikere sat i gang med praktisk arbejde. Det arbejde, der gøres på dette center, har vist sig at give virkelig gode og positive resultater. Centeret har i 12 år kørt uden tilskud fra det offentlige for at stå frit, men nu forlanger toldvæsenet moms. Det paradoksale i sagen er, at centeret ville kunne gøre krav på flere penge i tilskud fra det offentlige, end hvad det skulle betale i moms. Der er efter min opfattelse tale om et helt specielt tilfælde, hvor statskassen sparer penge ved ikke at opkræve moms, og eftersom der er tale om et resocialiseringscenter, der opnår virkelig gode resultater, og hvor der gøres et stort stykke arbejde, finder jeg, at ministeren må finde udvej for at frafalde momskravet.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg er enig med hr. Gammelgaard i, at det er en meget fortrinlig og fin indsats, der øves af det pågældende center, men jeg er ikke enig med hr. Gammelgaard i konklusionen om, at man så skal tage et initiativ til ved ændring af momsloven at skaffe sig hjemmel til at kunne eftergive afgift, for jeg tror, at en af de gode ting ved momsloven er, at den indeholder så forholdsvis få dispensationsbestemmelser. Det vil altid betyde meget væsentlige afgrænsningsproblemer, hvis man går ud over de fritagelsesmuligheder, der er for enkeltstående arrangementer i øjeblikket, og bevæger sig derover, hvor man kan risikere i forhold til egentlige erhvervsvirksomheder at skabe ulige konkurrencevilkår. Det er jo også sådan, at en lang række virksomheder

[Ministeren for skatter og afgifter]

der anvender en del af deres overskud til et godt formål. Der kunne i så fald blive diskussion om, hvorvidt de også – og i hvilket omfang – skulle have momsfrigtagelse. Jeg tror, at en sådan fritagelsesadgang, uanset hvordan den ville blive formuleret, ville være overordentlig svær at styre, overordentlig svær at gøre rimelig. Derfor kan jeg altså ikke følge hr. Gammelgaard i, at jeg bør tage et initiativ til at få ændret momsloven.

Det er klart, at det ville være rimeligt, om det pågældende center fik offentlig støtte. Det har det også, så vidt jeg har forstået, mulighed for at få, og det mindste, man kunne gøre, var vel at sørge for ad andre kanaler at aflaste for den moms, det efter almindelige regler ifalder, og jeg tror, det for administrationens skyld er en mere hensigtsmæssig måde at løse problemet på.

Gammelgaard (KF):

Jeg forstår ministerens svar således, at det efter ministerens opfattelse ikke uden at skabe ulige konkurrenceforhold vil være muligt at udvide momsfrigtagelsen for velgørende arrangementer til at omfatte det, som ministeren mener er et løbende salg af varer fremstillet og solgt i velgørende øjemed. Ministeren var inde på, at man ville konkurrere med erhvervsvirksomheder, og derfor må jeg opfatte ministerens svar således som netop udtalt.

Imidlertid er der ikke tale om løbende salg af varer. Der er tale om, at der på dette center for øjeblikket er syv klienter, og det er meget sjældent, at der er tale om et salg; det er altså ikke noget, der sker hver eneste dag og løbende. Derfor må der efter min opfattelse kunne skabes mulighed for enten gennem en lovændring eller måske blot gennem et cirkulære at skaffe den pågældende virksomhed, det pågældende center, momsfrigtagelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 767

2) Til udenrigsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvad agter regeringen at gøre i anledning af anslaget mod vetoretten i EF i forbindelse med vedtagelsen af nye landbrugspriser?«

Holger K. Nielsen (SF):

Vetoretten var en afgørende præmis ved den danske tilslutning til EF i 1972. Når vi modstandere dengang fremhævede EFs mange fortrædeligheder, sagde tilhængerne altid, at vetoretten ville forhindre, at der blev påført Danmark beslutninger, som vi er imod. Allerede dengang fastholdt modstanderne imidlertid, at der jo ikke er tale om nogen traktathjemlet ret, og at der derfor ikke kunne være nogen sikkerhed for, at retten kunne fastholdes.

Denne bekymring har fået stigende aktualitet de senere år. Fællesskabets interne vanskeligheder som følge af den økonomiske krise og strukturelle uligheder vanskeliggør de fælles beslutninger, og vi kan se et stigende pres for at afskaffe vetoretten. Knægtelsen af vetoretten i sidste uge i forbindelse med de nye landbrugspriser er derfor den foreløbige kulmination på en længere udvikling, og det bliver næppe sidste gang, vi får denne kedelige oplevelse.

For Danmark er tildragelserne på den sorte tirsdag i sidste uge af særlig alvorlig karakter. Når et stort EF-land som Storbritannien bliver trynet, kan det samme overgå et lille land som Danmark. Det må derfor være vigtigt, at den danske regering klart siger fra over for knægtelsen af vetoretten i EF.

Formanden:

Taletiden i første omgang er 1 minut.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Spørgsmålet lød: hvad agter regeringen at foretage sig? Og jeg vil gerne sige, at regeringen ikke agter at foretage sig noget. Hr. Holger K. Nielsen brugte den vending, at det var en kulmination, og det er jeg meget enig med hr. Holger K. Nielsen i, fordi en kulmination betyder, at en ting har toppet. Regeringen har allerede skarpt taget afstand fra den procedure, der blev anvendt i forbindelse med forhandlingerne om de nye landbrugspriser. Derom er der ingen tvivl. Vi har fundet, at man har fraveget Luxembourgforliget fra 1966.

Når jeg som svar til hr. Holger K. Nielsen siger, at regeringen ikke agter at foretage sig noget, skal det ses i sammenhæng med, at

[Udenrigsministeren]

der efterfølgende er kommet sådanne klare tilkendegivelser fra forskellige lande, som fører frem til, at man i EF fortsat accepterer Luxembourgforliget og den fortolkning, vi giver af det med hensyn til en vetoet, at man under landbrugsforhandlingerne fandt, at der var tale om, som man udtrykker det, et misbrug af Luxembourgforliget, men at princippet i Luxembourgforliget stadig væk er i kraft.

Det er så klare udtalelser, at regeringen er kommet til den opfattelse, at Luxembourgforliget, som jeg erkender var et grundlag for dansk indtræden i 1972, fortsat eksisterer.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg kan være tilfreds med, at ministeren så klart siger, at vetoet var en forudsætning for dansk indtræden i EF i 1972. Men jeg gør ministeren opmærksom på, at jeg faktisk ikke sagde, at dette her er den endelige kulmination; jeg sagde, at det var en foreløbig kulmination, og at jeg ikke er sikker på, at det er sidste gang, vi ser dette.

Når jeg siger det, har det noget at gøre med, at der i mandags i Ministerrådet var en diskussion af den såkaldte Genscher-Colombo-plan. I denne plan indgår der en form for undergravning af vetoet, en udhuling af vetoet gennem en særlig procedure for anvendelse af vetoet. Jeg kan af dagspressen se, at den danske regering var temmelig isoleret i sin modstand mod denne udhuling af vetoet. Jeg synes, at det er godt, at den danske regering foreløbig har sagt fra over for disse ting i Genscher-Colombo-planen, men jeg vil gøre opmærksom på, at den danske regering, sådan som det er formuleret i dagspressen, har været isoleret, og jeg er bange for, at der sker det, som skete i forbindelse med sanktionerne, nemlig at den danske regering bliver presset til her at gå med til en udhuling af vetoet.

Jeg vil derfor spørge udenrigsministeren, om han her kan forsikre, at den danske regering ikke vil acceptere den udhuling af vetoet, som ligger i Genscher-Colombo-planen.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes, det var et udmærket svar, vi fik fra udenrigsministeren, og jeg vil spørge udenrigsministeren, om han kan bekræfte, at der jo fandt et misbrug sted af vetoet fra

engelsk side. Men englænderne faldt jo også hurtigt til patten igen; der var jo ikke de store problemer, da man mødtes dernede for nylig. Jeg ville høre, om udenrigsministeren kunne bekræfte, at der flere gange før har været tilfælde af forsøg på at misbruge vetoet, hvor det pågældende land har måttet se i øjnene, at det var et misbrug af det såkaldte Luxembourgforlig. Jeg kan f.eks. nævne her på stående fod fiskeriminister Hjortnæs' forsøg på at bruge et veto, da man diskuterede fiskeripolitik, hvor det viste sig, at han ikke var tilstrækkelig opmærksom på, hvornår han skulle have brugt dette veto. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om han kan forsikre os, at man også ved fremtidige misbrug af Luxembourgforliget vil prøve på at få sat tingene på plads.

Formanden:

Jeg er i tvivl om, hvorvidt udtrykket »falde til patten« er et parlamentarisk udtryk, men jeg giver ordet til udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg ved ikke, hvordan man skal betegne forskellige dele på en ko, hvis ikke det kan accepteres.

Men jeg vil til hr. Holger K. Nielsen sige, at det, der skete i mandags, altså debatten om Genscher-Colombo-planen, gik på mange punkter, bl.a. at man skulle ændre Luxembourgforliget således, at der i tilfælde af brug af veto skulle være tale om en skriftlig motivering for at bruge sin vetoet, hvorefter afstemningen skulle udskydes. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ikke bare Danmark - Danmark var ikke isoleret på dette punkt - men altså også andre lande gik imod dette.

På det direkte spørgsmål skal jeg bekræfte, at den danske regering ikke ønsker nogen ændringer af den eksisterende vetoet.

Så vil jeg blot føje til - det falder lidt uden for selve spørgsmålet - at Danmark ikke på nogen måde er blevet presset i forbindelse med sanktionerne. Danmark har indtaget en særholdning med hensyn til den måde, man skulle virkeliggøre sanktionerne på, og det er blevet respekteret og accepteret af de andre.

Til hr. Bjørn Elmquist vil jeg sige, at jeg meget vel kan nå frem til den slutning, at der var tale om et misbrug, forstået på den måde, at Storbritannien forbandt landbrugspris-

[Udenrigsministeren]

forhandlingerne med budgetproblemet. Men den danske regerings holdning har været, at vi på trods af dette finder, at Luxembourgforliget må fortolkes på den måde, at det er op til det enkelte land at afgøre, hvad der er vital interesse. For hvis man kommer ind på en procedure, hvor andre end det pågældende land skal fortolke og definere, hvad der er vital interesse for det pågældende land, vil vi bevæge os hastigt bort fra Luxembourgforliget.

Vi var altså i den dobbeltstilling, at vi syntes, det var en urimelig handling fra Storbritanniens side, men at vi af hensyn til principperne i Luxembourgforliget måtte respektere, at briterne altså fandt, der var tale om en vital britisk interesse.

Endelig vil jeg til hr. Bjørn Elmquist sige, at jeg ikke rigtig synes, at eksemplet med fiskeriministeren er holdbart. Danmark har ved adskillige lejligheder i EF-samarbejdet i forskellige Rådssammenhænge over for det til enhver tid siddende formandskab gjort opmærksom på, at der må være en klar procedure, så der ikke opstår misforståelser, hvilket bl. a. betyder, at der, hvis der skal træffes beslutninger, må være en dagsorden forinden, der fortæller, at en sådan beslutning lægges op til at blive truffet. Det var ikke tilfældet i den sag.

Formanden:

Taletiden er 2 minutter.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg forstår udmærket udenrigsministerens definition og citat fra Luxembourgforliget om noget, der er vital interesse, og at det er det enkelte land, der afgør det. Men er det ikke rigtigt forstået, hr. udenrigsminister, at det i denne sag ikke var sådan, at det var landbrugspriserne, der var den vitale interesse for England, men at det var budgetproblemet og budgetstriden? Det, som jeg spurgte udenrigsministeren om før – og jeg vil derfor gerne gentage mit spørgsmål nu til udenrigsministeren – er, om det ikke var et misbrug af Luxembourgforliget, at man brugte en vital interesse i en anden sag til at blokere i denne sag om landbrugspriserne.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Det britiske argument var, at der med vedtagelsen af landbrugspriserne var tale om »et

yderligere nettobidrag fra Storbritanniens side til EF på over 200 mill. regningsenheder«, og at det var derfor, de lavede den sammenhæng. Vi mener ikke, det er rimeligt, men når de fremfører det som argument i henhold til Luxembourgforliget, respekterer vi det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 768

3) Til *energiministeren* af:

Annelise Gotfredsen (KF):

»Ministeren bedes oplyse, hvorvidt det overvejes at lade D.O.N.G. overtage Gulfs raffinaderi ved Stignæs.«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har tidligere givet udtryk for, at raffinaderiet ved Stignæs vil være egnet som D.O.N.G.s raffinaderi.

Ifølge oplysninger i dagspressen har Gulf nu bedt ministeren tage stilling til spørgsmålet.

Da der i givet fald vil være tale om en betydelig udvidelse af D.O.N.G.s aktiviteter, bedes ministeren over for folketinget gøre rede for, i hvilket omfang der er realiteter bag disse forlydender om D.O.N.G.s overtagelse af Stignæsraffinaderiet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg er godt klar over, at det er ministerens og ministerens partis ideelle målsætning at overtage så meget som muligt af produktionsmidlerne, og vi har måttet erkende, at man er kommet godt i gang i energisektoren, og at D.O.N.G. er i fuld gang med at forbedre sig til nye initiativer.

Jeg skal ikke komme ind på den sag, der i øjeblikket ligger til udtalelse i rigsrevisionen, men folketinget var i hvert fald ikke særlig godt forberedt på de initiativer, der er blevet taget i den sag, og jeg vil derfor for at undgå at blive – jeg håber, det er et parlamentarisk rigtigt udtryk – taget på sengen en anden gang bede ministeren om nu at redegøre for, i hvilket omfang der er aktuelle planer om at erhverve raffinaderier. Der har været talt i pressen om Gulf, og senere har der været tale om eventuelt at gå ind i initiativer sammen med Shell.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg kan sige, at der er ikke nogen, der bliver taget på noget. Der kan ikke træffes beslutninger af mere vidtgående karakter uden om folketinget, heller ikke i denne sammenhæng.

De tre raffinaderier, vi har, raffinerede sidste år kun omkring 40 pct. af den olie, der blev brugt i Danmark, selv om deres kapacitetsudnyttelse kun var på omkring 60 pct. Regeringen mener, at hensynet til vores forsyningsikkerhed, valuta og beskæftigelse taler for, at vi i større udstrækning end hidtil raffinerer olien her i landet. Det bør selvfølgelig ske på så konkurrencedygtige priser som overhovedet muligt, også for den olie, som Dansk Olieforsyning A/S får til landet og formidler videre til forskellige olieselskaber, og af den grund er der et behov for, at DOFAS, D.O.N.G.S. datterselskab, har et tættere samarbejde end nu med ét eller flere danske raffinaderier.

Der har i nogen tid været drøftelser om samarbejde mellem D.O.N.G. og bl.a. Gulf og Shell om raffineringen af den råolie, D.O.N.G. skaffer ind i systemet. Drøftelserne mellem D.O.N.G. og Gulf er påbegyndt på initiativ fra Gulf, og det er på baggrund af, at Gulf overvejer at begrænse sine raffinaderiaktiviteter her i landet, efter at et nyt og mere avanceret anlæg er taget i brug i Milford Haven i England. Det er for tidligt at udtale sig om resultatet af de drøftelser, men det vil jeg naturligvis vende tilbage til, hvis der aktualiseres noget.

Annelise Gottfredsen (KF):

Vi har naturligvis fuld forståelse for, at det kan være rimeligt at raffinere en del af eller al olien her i landet, men det, jeg er interesseret i, er, på hvilken måde man agter at gå ind i en sådan raffinering, for man kunne jo udmærket lave lønkontrakter med de pågældende raffinaderier, således at man havde den fulde bevægelsesfrihed. Men selv om man gerne vil raffinere olie her i landet, er det jo også sådan, at en stor del af bl.a. den olie, som ministeren selv har købt, Saudi-olien, er blevet raffineret i udlandet, og denne bevægelsesfrihed var det jo rart at have, således at man ikke var bundet ved at være eventuel medejer og skulle udnytte et eget raffinaderi.

Jeg vil derfor spørge ministeren, om ikke han ville foretrække denne frihed ved at indskrænke kommende planer til at være lønkontrakter med raffinaderierne i stedet for eventuelt at indgå i et ejerskab gennem køb eller medejerskab, som det også har været nævnt i pressen lå for.

Energiministeren (Poul Nielson):

Det kan jeg svare nej til. Sagen er, at lønraffineringsaftaler gennemgående betyder en højere omkostning for at få olien raffineret end det, der er muligt, hvis man er medejer af raffinaderiet, bl.a. fordi man som medejer kan stå længere fremme i køen, når det drejer sig om at anvende de mere avancerede processer i raffinaderierne. Når først og fremmest BPs andel af olien i Petrominkontraktssammenhængen raffineres i Rotterdam, skyldes det alene en forrentningsmæssig vurdering af de tilbud, der kunne fås hos de danske raffinaderier som lønraffinerer – lige præcis som lønraffinerer – sammenlignet med, hvad BP økonomisk set kunne få af fordele ved at bruge sit eget anlæg i Rotterdam. Det illustrerer netop, at der for statens selskab er nøjagtig samme interesse i det, som medejerskabet giver adgang til, som giver en bedre økonomi, end når man kun er kunde hos raffinaderierne.

Annelise Gottfredsen (KF):

Det er da klart, at det skal være til så stor en fordel for landet som muligt, men min bekymring går på, at man gennem en eventuel overtagelse af et raffinaderi ville udelukke den konkurrence, der ville være ved, at der bestod flere raffinaderier, og at man så sad med eget monopol.

Men jeg vil spørge ministeren – og vi ved jo, at den slags skal igennem folketinget – om der bliver så god tid, inden der skal tages en beslutning, at dette får den fornødne tid til en debat, og at der ikke er foretaget præjudicerende handlinger, inden vi når så langt.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg synes, det er en besynderlig tankegang at sige, at det bliver et eget monopol, hvis også det statslige olieselskab har en del af ejerskabet i et af de tre raffinaderier. Det er da ikke et monopol, tværtimod vil der komme en ejer mere end de tre, der er, hvis man

[Energiministeren]

bliver medejer af en del af et af de tre raffinerier eksempelvis. Monopol, duopol, oligopol, og hvad det hedder alt sammen, er størrelser, der er fuldstændig upåvirkede af, hvilken slags ejere vi taler om, om det er et firma, vi alle sammen er medejere af, eller det er firmaer, der kun er ejet af udenlandske olieselskaber. Det gør jo ingen forskel.

Hvad angår spørgsmålet om procedure og fremgangsmåde, er nu som før grundlaget for de forretningsaftaler osv., D.O.N.G. træffer, en forretningsmæssig, økonomisk vurdering, der vil være afgørende for, hvad der bliver indstillet som værende hensigtsmæssigt at foretage sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 770

4) Til *socialministeren* af:

Anders Poulsen (V):

»Vil ministeren i samarbejde med andre ministre sikre, at bistandskontorer ikke ulovligt yder økonomisk hjælp til eftersøgte kriminelle eller flygtede fanger eller på anden måde gennem deres handlinger vanskeliggøre politiets og fængselsvæsenets arbejde?«

Skriftlig begrundelse

I bladet Dansk Politi giver kriminalassistent Bruno Juul-Pedersen, Frederiksberg, en række eksempler på, hvad han betragter som et urimeligt forhold mellem bistandskontorenes medarbejdere og den enkelte politimand.

Kriminalassistenten giver et eksempel på en eftersøgt, som politiet ledte efter over hele landet efter indbrud til et par hundrede tusinde kroner. Desuden skyldte manden et par års fængsel fra tidligere forbrydelser.

Politiet konstaterede under eftersøgningen, at manden levede af bistandshjælp, og mente derfor, at det ville være en let sag at få oplysninger fra bistandskontoret om, hvornår den eftersøgte næste gang ville dukke op.

En opringning til bistandskontorets gruppeleder afgjorde hurtigt sagen. Der kunne ikke blive tale om at udlevere oplysninger, selv om bistandslederen godt kunne se det urimelige i, at politiet søgte over hele landet, når man med sikkerhed vidste, at manden kom på bistandskontoret.

Personalet ved bistandskontorerne er som andre, der medvirker i socialforvaltning, underkastet tavshedspligt for at sikre, at oplysninger om forhold, der vedrører privatlivet, ikke kommer uvedkommende i hænde. Men af udtalelser, som socialrådgivere og andre ansatte i socialforvaltningerne fremsætter til pressen, kan man nu og da få det indtryk, at de pågældende tror, at de ikke er underkastet almindelig straffelovgivning. Men derudover er de qua deres ansættelsesforhold forpligtede til i et vist omfang at hjælpe andre offentlige myndigheder. Det ville nok være formålstjenligt, om socialministeren i et cirkulære understregede det.

Anders Poulsen (V):

Mit spørgsmål til socialministeren udspringer af et konkret tilfælde, som er refereret i bladet Dansk Politi. Politiet ledte over hele landet efter en eftersøgt, og politiet konstaterede under eftersøgningen, at manden levede af bistandshjælp, og mente derfor, at det ville være en let sag at få oplysninger fra bistandskontoret om, hvornår den eftersøgte indfandt sig dér. Man foretog så en opringning til bistandskontoret, men konstaterede ved den opringning, at der ikke var mulighed for at få nogen oplysninger fra bistandskontoret; man ville ikke give oplysninger. Derfor lyder mit spørgsmål til socialministeren, om han ikke mener, der er mulighed for, måske via cirkulærebestemmelser, at sætte disse praktiske ting på plads.

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Det er jo sådan, at spørgsmålet om økonomisk hjælp efter bistandsloven til flygtede fanger fra fængslerne blev berørt af min forælder i et svar til fru Agnete Laustsen den 22. februar 1982.

Som det fremgår af besvarelsen dengang, fandt socialministeriet efter at have haft kontakt med rigspolitietschefen om det spørgsmål, der var tale om, at problemet var af mindre omfang. Men ministeriet anså det alligevel for rimeligt at få Københavns kommunes vurdering af spørgsmålet.

I sit svar henviste Københavns magistrat dengang til, at undvegne fanger ikke er berettigede til kontanthjælp og derfor ikke får hjælp, hvis socialforvaltningen er vidende om forholdet.

[Socialministeren]

I visse tilfælde konstaterer man imidlertid bagefter, at en person uberettiget har modtaget kontanthjælp, men kun meget få af disse tilfælde har været hjælp til undvegne fanger. Derfor var problemet efter magistratens opfattelse meget beskedent i Københavns kommune.

Magistraten har desuden gennem en række kontrolforanstaltninger i videst muligt omfang søgt at forebygge udbetaling af kontanthjælp til personer, der ikke er berettigede til hjælp, som f.eks. undvegne fanger, og blandt disse foranstaltninger kan jeg nævne opstilling af skærmtterminaler i samtlige socialcentre og bistands- og pensionskontorer til kontrol af ansøgernes folkeregisteradresse.

På det grundlag, der dér har foreligget, fandt socialministeriet ikke, at der var behov for at foretage sig videre i sagen, og ministeriet udsendte i øvrigt i anledning af en konkret sag om socialbedrageri i begyndelsen af 1978 en meddelelse til socialforvaltningerne, hvor man bad dem overveje, hvad der kunne gøres for at modvirke socialbedrageri ved hjælp af urigtige oplysninger f.eks. om bopælen.

Om det andet problem, der rejses, kan jeg bekræfte, at der påhviler sagsbehandlere i socialforvaltningerne en tavshedspligt, ikke som følge af instrukser fra de sociale myndigheder, men efter straffeloven. Dette udelukker imidlertid ikke, at der, når det drejer sig om opklaring af forbrydelser, kan gives oplysninger til politiet, hvad der i øvrigt er slået fast ved en højesteretskendelse af 20. juni 1978.

Formanden:

Taletiden er stadig to minutter.

Anders Poulsen (V):

Jeg takker for ministerens svar, men jeg forstod på ham, at man tidligere alene havde søgt oplysninger om omfanget af dette i kommunal regie. Jeg vil derfor gerne udvide mit spørgsmål og spørge ministeren, om han ikke nu, hvor der fremkommer flere eksempler, finder anledning til, måske sammen med justitsministeriet, at undersøge behovet for cirkulærer på dette område og i politiregie.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg vil også gerne i tilslutning til det svar, socialministeren gav, men som jo desværre ikke blev så langt, som man kunne ønske det, på grund af taletiden, sige, at jeg ville egentlig også ønske, at vi kunne få en lidt klarere besvarelse af, i hvilket omfang man vil håndhæve, at der er en forpligtelse til for bl.a. socialcentre at give oplysninger i tilfælde af grovere forbrydelser. Da taletiden forhåbentlig nu tillader det, beder jeg ministeren om yderligere at uddybe dette.

Socialministeren (Rold Andersen):

Jeg vil sige, at de undersøgelser, ministeriet har foretaget, har, som jeg nævnte i første omgang, ført til den konklusion, at problemet var af mindre omfang, men det lader jo til, at problemet har en evne til at dukke op igen fra politiets side, og derfor vil jeg gerne tage sagen op med justitsministeren for at prøve, om vi kunne få en helt endelig afklaring af disse spørgsmål; vi kan jo ikke være interesserede i, at det bliver ved med at spøge. Jeg vil naturligvis også gerne da lade hele spørgsmålet om samarbejdet mellem bistandskontorerne og politiet indgå i disse drøftelser med justitsministeren.

Anders Poulsen (V):

Jeg takker socialministeren for det sidste, meget positive svar, som jeg synes til fulde opfylder det, jeg efterlyste i mit supplerende spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Birgith Mogensen: spm. nr. 706

Bertel Haarder: spm. nr. 721

Gammelgaard: spm. nr. 722

Steffensen: spm. nr. 724

Maisted: spm. nr. 729

Yvonne Herløv Andersen: spm. nr. 730

Holger K. Nielsen: spm. nr. 734

Tommy Dinesen: spm. nr. 736, 737 og 757

Dyremose: spm. nr. 738

[Formanden]

Bernhard Baunsgaard: spm. nr. 739-741

Knud Lind: spm. nr. 742

Glistrup: spm. nr. 746

Askjær Jørgensen: spm. nr. 747

Collet: spm. nr. 750

Grove: spm. nr. 751

Spm. nr. 706

Til *miljøministeren* (3/5 82) af:

Birgith Mogensen (CD):

»Hvad agter ministeren at foretage med hensyn til de nødvendige deponeringsfaciliteter og den stadig voksende mængde af radioaktiv flyveaske?«

Begrundelse

Elkraft meddeler, at de københavnske kraftværker og Stignæsværket fra medio 1982 ikke længere har opbevaringsplads til det radioaktive affaldsstof flyveaske, som fremkommer ved forbrænding af kul. På nuværende tidspunkt drejer det sig om opbevaringsplads til en million ton flyveaske pr. år. Men om ca. otte til ti år vil denne mængde være 3-4-doblet, fordi flere kraftværker m.v. inden for nævnte periode overgår til kulfyring i stedet for oliefyring.

Besvarelse (18/5 82):

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg er meget opmærksom på de aktuelle vanskeligheder, som Elkraft har med at skaffe deponeringsmuligheder for flyveasken fra Stignæsværket og de københavnske værker.

Disse akutte problemer er opstået på trods af de store bestræbelser, bl.a. miljøstyrelsen, de regionale myndigheder og elværkerne har udfoldet for at finde frem til de nødvendige miljøvenlige deponeringsmuligheder for den stadig voksende mængde flyveaske fra de kulfyrede kraftværker.

Flyveaskeproblemerne blev meget indgående behandlet på en konference om miljø og energi, som miljøministeriet havde arrangeret den 3.-4. maj 1982 i Vejle. Konferencen havde samlet deltagere fra hele energisektoren.

Jeg oplyste på konferencen, at jeg nu ville tage initiativ til, at der i miljøstyrelsens regie blev igangsat et udvalgsarbejde om flyveaskeproblemerne.

Til at løse de akutte problemer på Sjælland har jeg besluttet at nedsætte et udvalg under miljøstyrelsen med repræsentanter fra bl.a. Elkraft, energiministeriet og de regionale myndigheder. Udvalget skal meget hurtigt foreslå, hvordan man kan løse de sjællandske kraftværkers presserende problemer med flyveaske.

Herudover vil der blive nedsat et udvalg med henblik på dels at fremskaffe et beslutningsgrundlag vedrørende fastsættelse af krav til eller retningslinjer for emissioner fra kraftværker, kraftvarmeværker og større industrianlæg for så vidt angår svovldioxid og kvælstofoxider og dels mulighederne for deponering af flyveaske og eventuelle afsvovlingsprodukter. Det er meningen, at dette udvalg skal se på de mere langsigtede løsningsmuligheder for deponering af flyveaske, altså tage fat, hvor det førstnævnte udvalg slipper.

Jeg mener, at der gennem udvalgsarbejdet, hvori elværkerne vil blive inddraget, og det efterfølgende konkrete godkendelsesarbejde vil blive skabt den nødvendige klarhed over flyveaskeproblemetets løsning både på kort og på lang sigt. Der var da også på konferencen en tydelig tilfredshed med forslagene.

I spørgsmålet omtales flyveaske som radioaktivt. Miljøstyrelsen har oplyst mig om, at dette efter styrelsens opfattelse ikke er korrekt. Det er derimod korrekt, at kul indeholder en række stoffer i små mængder (sporstoffer), hvor nogle er radioaktive og dermed potentielt skadelige for den menneskelige sundhed og økosystemerne. Disse sporstoffer vil i vidt omfang udskilles sammen med flyveasken. Ved u hensigtsmæssig deponering af flyveasken kan der derfor opstå forurening af bl.a. grundvandet med disse stoffer i forbindelse med udvaskning (regn).

Det er dog miljøstyrelsens opfattelse, at de mulige sundhedsmæssige virkninger af frigørelse af ikke-radioaktive stoffer fra kulfyrede værker/askedeponier generelt må vurderes at være betydelig større end de mulige sundhedsmæssige virkninger af de radioaktive stoffer.

Med henblik på en mere grundig belysning af denne problemstilling iværksatte miljøstyrelsen tidligere i år en undersøgelse af radioaktivitetsindholdet i kul, flyveaske, slagge og kulrøg fra danske kraftværker. Formålet med projektet er at vurdere mæng-

[Miljøministeren]

den og sammensætningen af de radioaktive stoffer, der kan frigøres til miljøet i forbindelse med kulfyring. Projektet forventes afsluttet i andet halvår af 1983 og planlægges fulgt op af andre projekter, bl.a. en vurdering af miljø- og sundhedsmæssige effekter af radioaktive isotoper i flyveaske fra kulfyrede kraftværker ved spredning via deponier og via luften.

Spm. nr. 721

Til undervisningsministeren (6/5 82) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvorfor vil ministeren ikke godkende forsøget med en idrætslinje på Gentofte Studenterkursus, der er privat, når hun derefter direkte opfordrer en række offentlige gymnasier til at gå ind i forsøg med idrætslinjer?«

Begrundelse

Gentofte Studenterkursus har de mest oplagte muligheder for uden væsentlige omkostninger at gå i gang med et konkret forsøg, der tilmed varmt støttes af Dansk Idræts-Forbund og bakkes op af kulturministeriet.

Derfor er det ubegribeligt, at ministeren indkalder en række gymnasier til møde om forsøg med idrætslinjer uden så meget som at invitere rektor Hindsberger eller andre fra Gentofte Studenterkursus, som klart har ophavsretten til ideen.

Ministeren har tværtimod totalt afvist forsøgsansøgningen fra Gentofte Studenterkursus. Forsøget bør efter venstres mening straks godkendes.

Besvarelse (17/5 82):

Undervisningsministeren (Dorte Bønnedsen):

Det stillede spørgsmål må bero på en misforståelse. Det møde, som der henvises til i begrundelsen, må sandsynligvis være et møde, der blev afholdt den 29. og 30. april 1982 for *idrætslærere*, der har deltaget i forsøg med idræt i gymnasiet, eller som har vist interesse herfor. Som sådant falder mødet ind i en række andre møder om forsøg arrangeret af direktoratet for gymnasieskolerne og højere forberedelseksamen. Disse møder er oprindelig blevet til efter ønske fra de lærere, der deltager i forsøg, og hovedformålet med

dem er, at lærerne skal have lejlighed til frit at udveksle erfaringer og synspunkter, specielt hvad angår forsøgenes faglige aspekter. Af denne grund ville det have været usædvanligt at invitere deltagere med fra Gentofte Studenterkursus, idet der som bekendt ikke er ansat idrætslærere på studenterkurser.

Jeg har tidligere begrundet afvisningen af forsøget ved det nævnte studenterkursus og først og fremmest gjort det med henvisning til den stærke specialisering inden for enkelte idrætsgrene, hvorved forsøget ville være i modstrid med målet med gymnasiet som en almen uddannelse. Men også andre forhold var med til at begrunde afvisningen.

Det er muligt, at spørgeren finder, at forsøget er uden væsentlige omkostninger, men ikke desto mindre er det et af de relativt dyreste forsøg, der har været ansøgt om overhovedet. Det skyldes f.eks. holdstørrelsen i specialidræt på 8 elever, hvor man ellers ved forsøg kræver hold på mindst 16 elever og, hvis forsøgene begynder i 1. g, mindst 25. Endvidere fordyres forsøget af anvendelse af to skematimer mere om ugen og af halleje. Det er også meget dyrt, når kursusforløbet bliver foreslået udvidet fra de nuværende to år til tre år. Endelig er det af betydning, at forsøg iværksættes af lærere med betydelig undervisningserfaring, og at det sker på steder, hvor der allerede eksisterer et levende fagligt miljø. På denne baggrund finder jeg derfor ikke anledning til at ændre den trufne afgørelse.

Det betyder naturligvis ikke, at jeg så er af den opfattelse, at der ikke skal laves forsøg i faget idræt. Jeg har bemærket, at mange lærere har taget initiativ til små og store forsøg, hvor der er mulighed for at udføre et egentligt udviklingsarbejde på idrætsområdet. Jeg er også bekendt med, at de fleste idrætslærere er opmærksomme på, at der findes en gruppe unge, der føler det som et problem på samme tid at skulle tilgodese deres uddannelsesmæssige og deres idrætslige ambitioner.

De forsøgsansøgninger, som lærere har taget initiativet til, og den faglige debat, der foregår, viser, at lærernes ønsker går i retning af at sikre eleverne en bred teoretisk og praktisk uddannelse i idræt, samtidig med at elevernes uddannelsesmæssige muligheder efter gymnasietiden ikke forringes. Det er min opfattelse, at man ved et videre arbejde

[Undervisningsministeren]

med disse tanker vil kunne bidrage til, at også eliteidrætsfolk undgår at blive tabere i uddannelsessystemet.

Spm. nr. 722

Til *ministeren for skatter og afgifter* (6/5 82) af:

Gammelgaard (KF):

»Ministeren bedes redegøre for, i hvilket omfang det er muligt for lønmodtagere som led i en kapitalpensionsordning at investere i konvertible obligationer inden børsnoteringen.«

Begrundelse

Ministeren har i sit svar på spørgsmål nr. 332 den 4. marts d.å. meddelt, at der er mulighed for, at også lønmodtagere kan erhverve konvertible obligationer, inden de er optaget på Københavns børs. Ifølge ministeren fremgår dette af pensionsbeskatningsbekendtgørelsens § 22, stk. 5. Imidlertid vedrører denne bestemmelse tilsyneladende kun opsparinger, der er startet inden 1972. Samtidig fremstår § 22, stk. 5, som en bestemmelse, der udelukkende i et vist omfang suspenderer bestemmelserne i § 22, stk. 3, om omfanget af de samlede anbringelser, men ikke som en undtagelse fra § 22, stk. 2, nr. 2.

Der gives derfor kun en meget begrænset adgang til at tegne konvertible obligationer inden børsnoteringen. Dette svarer ikke til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 332. På denne baggrund bedes ministeren redegøre nærmere for disse bestemmelser og om årsagen til, at det findes betænkeligt at udvide reglerne.

Besvarelse (18/5 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkeitoft):

Efter pensionsbeskatningslovens § 12, nr. 1, kan midler fra en opsparing i pensionsøjemed kun anbringes i værdipapirer, der er offentligt kursnoterede. Som hovedregel vil der derfor ikke være mulighed for, at en lønmodtager kan anbringe de opsparede midler i konvertible obligationer inden børsnoteringen.

For ordninger, der er oprettet før 1. januar 1972, gælder dog en vis undtagelse. Efter lovens § 13, stk. 1, skal ordninger, som ved

lovens ikrafttræden omfattedes af renteforsikringslovens § 3 m.v., behandles som opsparing i pensionsøjemed, uanset om de opfylder de øvrige betingelser i lovens § 12.

Dette indebærer blandt andet, at midlerne i de ældre opsparingsordninger kan være anbragt i ikke-børsnoterede værdipapirer.

Bestemmelserne i § 22, stk. 5, i finansministeriets bekendtgørelse nr. 496 af 12. november 1971 med senere ændringer må ses på baggrund heraf. Efter bekendtgørelsens § 22, stk. 5, kan tegningsretter, der tildeles en ordning oprettet før 1. januar 1972, udnyttes ud over 15 pct.-grænsen i § 22, stk. 3. Det fremgår ikke direkte af bekendtgørelsen, at tegningsretten også kan udnyttes ved tegning af ikke-børsnoterede aktier eller konvertible obligationer, men dette er en følge af undtagelsesbestemmelsen i lovens § 13, stk. 1.

Der er herefter i et vist, om end begrænset omfang mulighed for, at lønmodtagere kan erhverve konvertible obligationer, inden disse er noteret på Københavns børs.

Da disse regler alene gælder som overgangsregler for ordninger oprettet før 1. januar 1972, finder jeg som tidligere meddelt ikke grundlag for at søge pensionsbeskatningsloven ændret på dette punkt.

Spm. nr. 724

Til *socialministeren* (6/5 82) af:

Steffensen (KrF):

»Ministeren bedes oplyse, i hvilket omfang der er etableret hjælpemidler, f.eks. teleslynge, til hjælp for hørehæmmede på offentlige institutioner og kontorer samt på kulturelle institutioner, og i hvilket omfang regeringen har planer om at lette kommunikationen de nævnte steder for de ca. 14 pct. af den danske befolkning, der har nedsat hørelse i sværere eller lettere grad.«

Begrundelse

Ifølge socialforskningsinstituttets meddelelse nr. 36 har 2,5 pct. af befolkningen nedsat hørelse i svær grad, og 11,2 pct. har det i let grad. 3,2 pct. har hørehjælpemidler, og 2,4 pct. har ønske herom. For disse mennesker er det meget vanskeligt at høre og forstå de meddelelser, der bliver givet over højttalere på f.eks. stationer og offentlige kontorer, hvis der ikke er udlagt teleslynge de pågæl-

[Steffensen]

dende steder, ligesom de kan have svært ved at følge med i kirkelige handlinger samt film og teater uden teleslynge. For hørehæmmede kan en simpel handling som køb f.eks. af billet eller det at låne en bog på biblioteket være næsten uoverkommelig, hvis der ikke er teleslynge ved billetsalget eller på biblioteket.

Besvarelse (17/5 82):

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Ifølge oplysninger fra socialstyrelsen findes der ikke nogen samlet registrering af, i hvilket omfang der er etableret hjælpemidler for hørehæmmede på offentlige institutioner. Gennem det centrale handicapråds sekretariat har socialstyrelsen fået oplysning om, at der rundt om i landet er en del offentlige bygninger o.lign., som er forsynede med teleslyngeanlæg. Det gælder f.eks. næsten alle landets kirker, ca. 50 pct. af alle teatre, en lille del af biograferne, 25-30 pct. af hovedbibliotekerne og 25 pct. af plejehjemmene. Det er imidlertid ikke alle steder, anlæggene fungerer lige godt, bl.a. på grund af tekniske problemer, vanskelig mikrofonsætning, f.eks. i teatre, tilstedeværelse af forskelligt elektronisk udstyr m.v.

Socialstyrelsen er ikke bekendt med, at offentlige trafikmidler og billetsalgssteder er forsynede med udstyr for hørehandicappede. Det kan i øvrigt oplyses, at enkelte banker og forretninger har udstyr af den omhandlede art.

Med henblik på at udbrede kendskabet til de handicappedes, herunder de hørehæmmedes, problemer og med det sigte at afhjælpe disse har forskellige offentlige myndigheder i de seneste år taget forskellige initiativer. Som eksempler herpå kan nævnes:

1) Socialministeren anmodede boligministeren om i anledning af Handicapåret 1981 at nedsætte et udvalg til kortlægning af handicapproblemer inden for boligministeriets område. Boligministeren nedsatte herefter en lille arbejdsgruppe med fhv. boligminister, arkitekt m.a.a. Ove Hove som formand. Arbejdsgruppen afgav i oktober 1981 sin rapport »Handicapegnet byggeri«. Rapporten indeholder forslag til ændringer i forbindelse med den forestående revision af Bygningsreglement 1977. Desuden påpeges nødvendige lovændringer på flere områder. Endelig

fremsættes en række andre forslag til overvejelse.

2) I juli 1980 udsendte den centrale rådgivningstjeneste for skolebyggeri en vejledning om skoleindretning for elever med handicap. Vejledningen peger bl.a. på de hørehæmmede elevers problemer og indeholder en række anvisninger og råd om, hvorledes der i skolebyggeri kan tages hensyn hertil.

3) Socialstyrelsen har udsendt 3 vejledningspjecer i 1977-78 med følgende titler: Det hørehæmmede barn, Når hørelsen svigter, Døv i en hørende verden. De 3 vejledninger redegør for nogle af de tilskud om hjælp, undervisning og økonomisk støtte, som samfundet bl.a. efter bistandsloven stiller til rådighed for hørehæmmede. Desuden er der i forbindelse hermed udsendt instruktive plakater.

4) Socialstyrelsen har udgivet en vejledende fortegnelse om hjælpemidler, hvortil der kan ydes støtte efter bistandslovens § 58. Heri er bl.a. indeholdt fortegnelse over hjælpemidler til hørehæmmede.

5) Socialstyrelsen har i februar 1982 udsendt et antal eksemplarer af en ny svensk idébog til en række organisationer og offentlige myndigheder. Bogen, som hedder »Anpassad arbetsplats – en idébok om arbetsplatser och arbetstekniska hjälpmedel«, indeholder bl.a. en beskrivelse af de problemer, som hørehæmmede har på deres arbejdsplads, og anviser en række muligheder for at tage hensyn hertil ved indretningen af arbejdspladserne.

Det er socialministeriets og socialstyrelsens hensigt fortsat at medvirke til, at der arbejdes med udbredelse af kendskabet til hørehæmmedes problemer og vejledes om mulighederne for en afhjælpning af disse problemer. I denne forbindelse bemærkes, at det ligger inden for det centrale handicapråds arbejdsområde at tage de nævnte problemer op.

Løsningen af de konkrete problemer de enkelte steder forudsættes iværksat og gennemført lokalt på baggrund af de råd og vejledninger, der kan gives fra centralt hold.

Spm. nr. 729

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (10/5 82) af:

Maisted (FP):

[Maisted]

»Ministeren bedes oplyse, om det kan bekræftes, at Statens Kunstfond har bevilget den af udenrigsministeren som landsforræder stemplede forfatter Herlöv Petersen midler som beskrevet af Kelvin Lindemann i en kronik, »Kældermannen og hans beundrere«, i Berlingske Tidende den 6. maj 1982.«

Begrundelse

Det virker fuldstændig forrykt, at udenrigsministeren har haft kendskab til Arne Herlöv Petersens virksomhed som landsforræder, samtidig med at Statens Kunstfond har finansieret denne virksomhed. Da der samtidig tilsyneladende er ejendommelige kriterier for at tildele skatteyderpenge til undergravende virksomhed som beskrevet af Kelvin Lindemann, burde sagen overdrages til bagmandspolitiet og efterretningsvæsenet.

Besvarelse (19/5 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg kan oplyse, at Statens Kunstfond i en udtalelse af 17. maj 1982 har meddelt, at forfatteren Arne Herlöv Petersen senest blev tildelt et arbejdslegat i april 1980. I 1976 tildeltes Arne Herlöv Petersen et af fondets 3-årige arbejdsstipendier à 40.000 kr. årligt. Fra 1965 til 1975 er Arne Herlöv Petersen blevet tildelt fem engangsydelser (arbejdslegater). Samtlige tildelte arbejdslegater har beløbet sig fra 5.000 kr. til maksimum 15.000 kr.

I 1972 præmierede fondet Arne Herlöv Petersens bog »Rugbrød til Himalaya« med 10.000 kr. og i 1975 bogen »Mod fremtids fjerne mål« med 20.000 kr.

Til belysning af disse tal skal oplyses, at fondets litterære udvalg fra 1965 til og med 1982 har uddelt 89 3-årige stipendier, 1.244 engangsydelser og 271 produktionspræmier.

Spm. nr. 730

Til *ministeren for offentlige arbejder* (11/5 82) af:

Yvonne Herlöv Andersen (CD):

»Kan ministeren bekræfte, at der ved nedskydning af fugle i Kastrup lufthavn ikke skelnes mellem fredede og ikke-fredede fuglearter?«

Begrundelse

Af en TV-udsendelse om Saltholm fremgik det, at der i Kastrup lufthavn ikke bliver skelnet mellem fredede og ikke-fredede fuglearter.

Spørgeren er ganske klar over, at nedskydning af fugle sker af hensyn til flyvesikkerheden. Men det er betænkeligt, at denne sikkerhedsforanstaltning medfører overtrædelse af lovgivningen.

Besvarelse (21/5 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

På baggrund af en fra Københavns lufthavnsvæsen indhentet redegørelse kan jeg bekræfte, at der ved nedskydningen af fugle på Københavns lufthavn, Kastrup, ikke skelnes mellem fredede og ikke-fredede fuglearter.

Imidlertid er forholdet det, at fugle som frembyder fare for luftfartens sikkerhed i medfør af jagtlovens § 38, stk. 1, jfr. stk. 4, kan nedskydes på flyvepladser og landingsbaner uden hensyn til en eventuel fredning.

Af de indhentede oplysninger fremgår i øvrigt, at de nedskudte fredede fugle i den seneste treårsperiode i alt væsentligt har omfattet fuglearterne måge, stær, vibe og strandskade, og at der i den nævnte periode i alt er nedskudt 3.115 fugle, hvoraf 1.486 har været fredede på tidspunktet for nedskydningen.

Til belysning af omfanget af problemet med kollisioner mellem fugle og fly kan jeg afslutningsvis oplyse, at der på Københavns lufthavn, Kastrup, i den nævnte treårsperiode er registreret i alt 140 kollisioner, heraf flere med alvorlige materielle skader til følge. Af disse kollisioner har i alt 96 været med fredede fugle.

Spm. nr. 734

Til *udenrigsministeren* (12/5 82) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Angår den køreplan for EF-traktatændringer i forbindelse med Grønlands udtræden af EF, som er skitseret i udenrigsministerens redegørelse om Grønlands forhold til EF, s. 7 f., både den ændring, der er nødvendig for, at Grønland melder sig ud, og den

[Holger K. Nielsen]

ændring, der er nødvendig for, at Grønland kan optages på listen over OLT-lande?»

Begrundelse

Redegørelsens formulering er ikke krystalklar, og det er væsentligt for at få fuld klarhed over dette problem.

Besvarelse (19/5 82):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Den i redegørelsen opstillede tentative tidsplan vedrører proceduren i EF for behandlingen af regeringens forslag til ændringstraktat.

Forslaget til ændringstraktat vil indeholde en ændring af de bestemmelser i Fællesskabstraktaterne, der definerer disse traktaters geografiske anvendelsesområde således, at traktaterne ikke finder anvendelse i og for Grønland efter ændringstraktatens ikrafttræden. Forslaget til ændringstraktat vil samtidig indeholde en ændring af EØF-traktaten og dennes bilag IV (listen over OLT-områder), således at traktatens bestemmelser om associering af oversøiske lande og territorier (OLT-ordningen) kan finde anvendelse for Grønland med virkning fra ændringstraktatens ikrafttræden.

Spørgsmålet kan således besvares bekræftende.

Spm. nr. 736

Til *undervisningsministeren* (12/5 82) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om den fremtidige brug af Kysthospitalet ved Kalundborg?»

Begrundelse

Ifølge amtsborgmester H. K. Brinth er der endnu ikke taget stilling til den fremtidige brug, fordi man afventer en redegørelse fra undervisningsministeriet.

Besvarelse (24/5 82):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Den 7. september 1981 var jeg på besøg på Kysthospitalet på Refsnæs, hvor der tillige deltog repræsentanter for Kysthospitalet og for Vestsjællands amtskommune. Vi havde en nyttig drøftelse af problemerne omkring

den fremtidige udnyttelse af Kysthospitalet, som mandede ud i, at undervisningsministeriet skulle undersøge dels de væsentligste brugeres fremtidige behov for anvendelse af Kysthospitalet, dels om socialministeriet via handicaporganisationerne har en interesse i at få oprettet et handicapcenter på Kysthospitalet. Vestsjællands amt og Kalundborg kommune skulle endvidere iværksætte en undersøgelse af mulighederne for at overføre institutionen til kommunal regie med det formål at fungere som plejehjem og eventuelt geronto-psykiatrisk center for Vestsjællands amt, eventuelt andre interesserede.

Fra undervisningsministeriets side er vi netop nået til en afklaring for så vidt angår de to første punkter. Der er således ikke grund til at antage, at belægningen på Kysthospitalet vil ændre sig i opadgående retning i fremtiden, og det er fortsat opfattelsen, at brugerne vil kunne finde alternative behandlingstilbud til de to patientgrupper, der i dag indlægges på Kysthospitalet.

Socialministeriet vurderer endvidere efter en høring af handicaporganisationerne under paraplyorganisationen De samvirkende Invalideorganisationer, at der ikke er mulighed for at realisere et projekt, hvor Kysthospitalet indrettes til handicapcenter.

Jeg har derfor netop skrevet til amtsborgmester H. K. Brinth, Vestsjællands amtskommune, og borgmester A. Brejnrod, Kalundborg kommune, og meddelt resultatet af vore undersøgelser. Jeg ser nu frem til at få en redegørelse for, hvor langt overvejelserne om indretning af plejehjem og eventuelt geronto-psykiatrisk center på Kysthospitalet er kommet.

Der er således ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til den fremtidige brug af hospitalet. Jeg skal dog tilføje, at der ikke i 1982 vil ske ændringer i den nuværende anvendelse.

Spm. nr. 737

Til *indenrigsministeren* (12/5 82) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Findes der eksempler på kommuner ud over Ramsø, der sorterer sine tilflyttere ved systematisk at påføre ejendomme begrænsede servitutter, der f.eks. udelukker kollektiver?»

Besvarelse (18/5 82):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

I Ramsø kommune har kommunalbestyrelsen gjort anbefaling af godkendelse af sammenlægning og udstykning af et antal landbrugsejendomme betinget af, at der på de frastykkede parceller tinglyses deklaration om, at ejendommen kun må bebos af én familie.

Sagen, i hvilken tilsynsrådet for Roskilde amt har truffet afgørelse, er af nogle borgere indbragt for indenrigsministeriet og behandles for øjeblikket bl.a. i ministeriet. Ministeriet har ikke herudover kendskab til sager af den omhandlede karakter.

Spm. nr. 738

Til *industriministeren* (12/5 82) af:

Dyremose (KF):

»Vil ministeren allerede nu tage initiativ til at sikre eksportfremmerådet det nødvendige politiske tilsagn om langsigtet økonomisk støtte til rådets eksportfremmeaktiviteter?«

Begrundelse

Af hensyn til eksportfremmerådets og eksportvirksomhedernes langsigtede planlægning ønskes det oplyst, om ministeren er indstillet på at følge eksportfremmerådets indstilling om, at 1982-bevillingen på 210 mill. kr. i 1983 forhøjes til 245 mill. kr., samt at dette aktivitetsniveau kan forventes fastholdt i 1984.

Støtte til udstillinger i udlandet, eksportkonsulenter, eksportkataloger, tilbudsgivning, eksportstipendiater og projekt/systemeksport o.lign. er ordninger, som det konservative folkeparti støtter, hvilket bl.a. fremgår af vort forslag til folketingsbeslutning nr. B 27 om forbedring af erhvervslivets vilkår.

Der ligger derfor i spørgsmålets formulering et tilbud om, at vi vil medvirke til at skaffe den nødvendige bevillingsmæssige baggrund for et langsigtet tilsagn, der kan gøre anvendelsen af midlerne endnu mere effektiv.

Såfremt eksportfremmerådet fremkommer med forslag om at nulstille reglen om, at en virksomhed kun kan deltage tre gange i eksportfremmearrangementer, er vi også indstillet på at se positivt på et sådant forslag.

Besvarelse (18/5 82):

Industriministeren (Erling Jensen):

Til brug for eksportfremmerådets planlægning af eksportfremmeaktiviteter udarbejder erhvervene hvert år forslag til eksportfremmeplanen. I forslaget for 1983 skønnes det, at behovet for eksportfremmemidler vil beløbe sig til 245 mill. kr.

I finansloven for 1982 er der afsat et beløb på 210 mill. kr., hvilket svarer til det af rådet skønnede behov. Som et led i regeringens handlingsprogram har jeg herudover søgt om en merbevilling til eksportfremmearbejdet på 10 mill. kr.

Eksportfremmerådet har endnu ikke taget stilling til erhvervenes forslag for 1983.

Jeg tillægger det stor vægt, at der skabes det bedst mulige grundlag for eksportfremmerådets arbejde, og jeg vil med nødvendigt forbehold for de bevillingsmæssige muligheder være positivt indstillet over for at søge eksportfremmerådets aktivitetsniveau opretholdt i de nærmest kommende år.

Spm. nr. 739

Til *finansministeren* (12/5 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Kan ministeren oplyse, i hvilke tilfælde staten giver mindre løn til mennesker, der bor og virker i provinsen, selv om de udfører samme arbejde og har samme uddannelse som kolleger bosat og virkende i hovedstaden?«

Begrundelse

Finansministeren har nægtet at godkende kulturministerens indstilling om, at landsdelsorkestrenes musikere, herunder Århus byorkester, skal have samme aflønning som orkestrene i København. De københavnske orkestre: Det kongelige Kapel, Radiosymfoniorkestret og underholdningsorkestret ved radioen, har højere løn.

I den anledning ønskes det oplyst, om staten på andre områder diskriminerer folk med samme uddannelse og samme arbejde, sådan at man i provinsen – bortset fra stedtillægget – tjener mindre, blot fordi man har bopæl dér og virker dér.

Besvarelse (19/5 82):

Finansministeren (Heinesen):

[Finansministeren]

Spørgeren anfører i sin begrundelse, at jeg har nægtet at godkende kulturministerens indstilling om, at landsdelsorkestrenes musikere, herunder Århus byorkester, skal have samme aflønning som orkestrene i København.

Jeg kan i den anledning henvise til mit svar på spørgsmål nr. 661, stillet af Ingerlise Koefoed.

Der er ikke fastsat generelle retningslinier om forskel i løn eller andre vilkår mellem København og provinsen. Derimod er der på tjenestemandsområdet samt på flere overenskomstområder aftalt en geografisk differentiering udtrykt i forskellige former for stedtillæg.

Ud over disse aftaler om forskelle, der er afhængige af tjenestestedets beliggenhed, er der eksempler på, at der er aftalt forskellige vilkår (f.eks. med hensyn til ansættelsesform, lønniveau, lønreguleringsform og diverse tillæg) for sammenligneligt arbejde inden for Københavnsområdet, mellem København og provinsen og i provinsen.

Jeg finder det imidlertid ikke hensigtsmæssigt nærmere at gå ind i en vurdering af sådanne tilfælde, der er resultater af forhandlinger mellem staten og forhandlingsberettigede organisationer.

Spm. nr. 740

Til *justitsministeren* (12/5 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Finder ministeren det rimeligt at foretage indskrænkning af kommunalt ansattes ytringsfrihed, så de ikke på offentlige møder kan stille spørgsmål om de forvaltningsområder, hvorunder de er ansat?«

Begrundelse

Ishøj kommune har udarbejdet en forretningsorden for kommunalbestyrelsens spørgetid, hvori det er fastsat, at en spørger, der er ansat i kommunens tjeneste, ikke kan stille spørgsmål, der vedrører det forvaltningsområde, hvorunder vedkommende er ansat. Tilsynsrådet for Københavns amt har behandlet sagen og mener, at spørgetiden må betragtes som et offentligt møde, der er arrangeret af kommunalbestyrelsen med borgerne. Når disse to forhold holdes sammen, er der fare for, at det i al almindelighed skal blive for-

budt kommunalt ansatte på offentlige møder at stille spørgsmål angående det forvaltningsområde, hvorunder de er ansat. Det vil, jfr. professor, dr. jur. Poul Andersens afhandling om offentligt ansattes ytringsfrihed, medføre, at den offentlige debat omkring væsentlige dele af samfundets problemer vil lide skade.

Der gøres udtrykkeligt opmærksom på, at der ikke er tale om, at de offentligt ansatte selv fremkommer med udtalelser angående de forvaltningsområder, de er ansat under, men alene stiller spørgsmål omkring forvaltningsområdet.

Besvarelse (16/5 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at baggrunden for det og et spørgsmål, der samtidig er stillet til indenrigsministeren, er, at Ishøj kommune på frivilligt grundlag har indført spørgetid og i forretningsordenen for spørgetiden har bestemt, at en spørger, der er ansat i kommunens tjeneste, ikke kan stille spørgsmål, som vedrører det forvaltningsområde, vedkommende er ansat under.

Den konkrete sag er bl.a. behandlet af folketingets ombudsmand, som ikke har fundet grundlag for at antage, at bestemmelsen i forretningsordenen for spørgetiden skulle være ulovlig.

Offentligt ansattes adgang og lyst til at deltage i den almindelige samfundsdebat er, som jeg tidligere flere gange har fremhævet, af væsentlig betydning for den demokratiske beslutningsproces i vort samfund, og jeg er derfor enig i, at offentligt ansatte i videst muligt omfang bør kunne deltage i samfundsdebatten.

Under hensyn til, at Ishøj byråd ved fastsættelsen af den omhandlede bestemmelse i forretningsordenen må antages at have haft til hensigt primært at ville forbeholde spørgetiden for borgere, der ønsker at forelægge deres problemer for byrådet, og som ikke kan få disse problemer afklaret og belyst ad andre kanaler, finder jeg midlertid ikke, at bestemmelsen med sin meget begrænsede rækkevidde kan siges at udgøre nogen egentlig indskrænkning i de kommunalt ansattes adgang til at deltage i den offentlige debat.

Spm. nr. 741

Til *indenrigsministeren* (12/5 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren drage omsorg for, at der for spørgetid i kommunalbestyrelser fastsættes en vejledende forretningsorden, der ikke angriber offentligt ansattes grundlovsmæssige ytringsfrihed?«

Begrundelse

Ishøj kommunalbestyrelse har indført spørgetid og har i forretningsordenen for denne fastsat, at en spørger, der er ansat i kommunens tjeneste, dog ikke kan stille spørgsmål, som vedrører det forvaltningsområde, hvorunder vedkommende er ansat. Tilsynsrådet for Københavns amt, der har behandlet en klage over denne forretningsorden, henviser til, at spørgetiden må betragtes som et offentligt møde, som kommunalbestyrelsen selv arrangerer med borgerne. Ombudsmanden har fået en klage over sagen og har henvist til, at der ikke er fastsat nogen forretningsorden, heller ikke i vejledende form, for spørgetiden i kommunalbestyrelserne, og ombudsmanden henviser videre i sit svar over klagen til, at det i betænkning nr. 798 fra 1977 om kommunalt nærdemokrati er fastsat, at spørgetidens form bør afgøres af den enkelte kommunalbestyrelse. Det må imidlertid findes uheldigt, at en kommunalbestyrelse på den omtalte måde foretager en så voldsom indskrænkning af den offentlige debat. Professor, dr. jur. Poul Andersen har i sin afhandling om offentligt ansattes ytringsfrihed netop peget på, at offentligt ansatte, når de deltager på en saglig måde i den offentlige debat, kan tilføre denne debat værdier, der ellers ikke ville blive tilført. Det er naturligvis også betænkeligt, når det fastslås, at spørgetiden er en slags offentligt møde. Det kunne frygtes, at denne indskrænkning af offentligt ansattes ytringsfrihed ville blive udstrakt til alle offentlige møder, og derfor spørges, om indenrigsministeriet vil fastsætte vejledende regler for forretningsordenen for spørgetiden i kommunalbestyrelserne. Professor Poul Andersen fastslår jo i sin afhandling, at grundloven også gælder for offentligt ansatte.

Besvarelse (18/5 82):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at baggrunden for dette er, at Ishøj kommunalbestyrelse har indført spørgetid og i forretningsordenen for denne fastsat, at en spørger, der er ansat i kommunens tjeneste, dog ikke kan stille spørgsmål, der vedrører det forvaltningsområde, hvorunder vedkommende er ansat.

Tilsynsrådet for Københavns amt har i denne sag givet udtryk for, at spørgsmål om indførelse af spørgetid og i bekræftende fald spørgetidens form afgøres af den enkelte kommunalbestyrelse, at der er tale om et ulovbestemt område, og at kommunalbestyrelsen således er helt frit stillet, om den ønsker spørgetid indført eller ikke, og at der derfor efter tilsynsrådets opfattelse må gælde ret vide rammer for kommunalbestyrelsens adgang til at tilrettelægge spørgetidens form og indhold, og at tilsynsrådet ikke finder, at det er tilstrækkeligt dokumenteret eller sandsynliggjort, at de af byrådet i forretningsordenen fastsatte begrænsninger tilsigter et ulovligt eller usagligt formål.

Indenrigsministeriet har i den nævnte sag givet udtryk for, at man måtte være enig med tilsynsrådet i, at den omhandlede bestemmelse i forretningsordenen ikke var i strid med lovgivningen, herunder almindelige retsgrundsætninger. Folketingets ombudsmand har heller ikke fundet grundlag for at antage, at bestemmelsen skulle være ulovlig.

Indenrigsministeriet kan for sit vedkommende henholde sig til det anførte.

Ministeriet må i øvrigt formode, at Ishøj byråd gennem fastsættelse af den nævnte bestemmelse i forretningsordenen for spørgetiden har haft til hensigt primært at ville forbeholde spørgetiden for borgere, der ønsker at forelægge deres problemer for byrådet, og som ikke ad andre kanaler kan få disse problemer afklaret og belyst.

Indenrigsministeriet finder ikke grundlag for at udarbejde nogen særlig vejledende forretningsorden vedrørende det nævnte forhold.

Spm. nr. 742

Til *ministeren for skatter og afgifter* (12/5 82) af:

Knud Lind (FP):

[Knut Lind]

»Vil ministeren oplyse, hvor store beløb der i dag er hensat på etableringskonti, og vil der i en årrække være mulighed for at tillade, at etableringskonti benyttes til investering i bestående erhvervsmæssige virksomheder f.eks. i form af aktiekøb m.v.?«

Begrundelse

I en tid, hvor erhvervslivet har brug for investeringsvillig kapital eventuelt til en lave-re forrentning i stedet for statstilskud, ville det være konstruktivt med nye muligheder for brug af etableringskonti, i særdeleshed i en tid hvor mange indehavere af etableringskonti på grund af erhvervsituationen viger tilbage for at starte nye virksomheder.

Besvarelse (19/5 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Ifølge oplysninger fra tilsynet med banker og sparekasser var der ultimo 1980 hensat henholdsvis 697 mill. kr. i bankerne og 322 mill. kr. i sparekasserne på etableringskonti.

Med hensyn til spørgsmålet om muligheden for at tillade, at bestående etableringskonti benyttes til køb af f.eks. aktier, kan jeg oplyse, at etableringskontoordningen har meget nær sammenhæng med afskrivningslovens regler. Efter at etablering har fundet sted, kan de bundne beløb således kun frigives til forlods afskrivning på afskrivningsberettigede aktiver. Ordningen tilsigter derved at fremme investeringer i erhvervsaktiver og at lette adgangen til etablering af selvstændig virksomhed.

Den foreslåede ordning vil således ikke alene kræve lovændringer, men den vil også bryde fuldstændig med de tanker, der ligger bag etableringskontoordningen.

Endelig kan jeg henvise til den ændring af afskrivningsloven, som folketinget vedtog den 6. maj 1982, hvorefter afskrivningsgrundlaget pristalsreguleres. Denne ændring tilsigter netop at tilskynde til øgede investeringer i bestående erhvervsaktiviteter.

Jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget.

Spm. nr. 746

Til *finansministeren* (13/5 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er der om snakken om, at »Venstres Ungdom har fået flere millioner statskroner i tilskud til at købe Gl. Skovridergård i Silkeborg for?«

Begrundelse

Mens finansministeren forsøger at kaste blå i øjnene på offentligheden om, at finanslovpartierne kan og vil spare på de offentlige udgifter, er sandheden jo, at pengene fosser ud af statskassen. Og når det er forholdet, må borgernes handlinger naturligt nok blive bestemt af, at det gælder om at få del i pengestrømmen, før statsbankerotten standser denne. Et af de hundredtusindvis af eksempler blev i Politiken den 10. maj 1982 (side 7) skildret med de i nærværende spørgsmål i gåseøjne placerede ord.

Hvis det virkelig er kommet så vidt i statens ødslerier, at der overhovedet er én eneste fjer bag den anførte forargelsens hønsegård, må offentligheden have finansministerens præcise redegørelse for, hvad der dog kan have været lovhjemmelen for noget sådant, og hvordan sagsforløbet enkeltheder har været.

Besvarelse (24/5 82):

Finansministeren (Heinesen):

Undervisningsministeriet har om dispositionen oplyst følgende:

»Som det må være fremskridtspartiet bekendt, tiltrådte finansudvalget ved Akt 221 af 7. februar 1979 et af undervisningsministeriet fremsat forslag om fordeling af i alt 21.016.679 kr. af tipsmidlerne til støtte af andre ungdomsformål (idébestemt ungdomsarbejde).

Heraf var et samlet beløb på 5.897.972 kr. afsat til etableringstilskud, hvoraf Venstres Ungdom fik tildelt 1.642.000 kr. til køb af ejendommen Gl. Skovridergård ved Silkeborg (samlet købssum ekskl. kurstab 9.900.000 kr.)«

Jeg kan henholde mig til det af undervisningsministeriet anførte.

Spm. nr. 747

Til *industriministeren* (13/5 82) af:

Askjær Jørgensen (FP):

[Askjær Jørgensen]

»Vil ministeren udsende en orientering eller bekendtgørelse til landets kommuner med redegørelse for, hvad der er lovligt vedrørende markeder?«

Begrundelse

I dagspressen forekommer der stærkt modstridende oplysninger om forholdene. Der er de store markeder i Hjallerup, Vorbasse og Ho, og der er de mange mindre markeder. Alle er jo en del af kulturlivet i Danmark. Imidlertid bør det være således, at hvad man i den ene by må undlade, fordi man har spurgt, det bør ikke passere i andre byer, blot fordi man ikke dér kender næringsloven.

Besvarelse (19/5 82):

Industriministeren (Erling Jensen):

Betegnelsen »marked« bruges i daglig tale i meget forskellig betydning. Egentlige markeder er markederne i Hjallerup, Vorbasse og Ho, hvor der sælges heste og kreaturer. Om disse markeder findes reglerne i lov nr. 197 af 7. maj 1948 om markeder m.v. for heste og kreaturer. Denne lov henhører under landbrugsministeriet, og det er i loven fastsat, at markeder for heste og kreaturer kun må afholdes efter tilladelse fra landbrugsministeriet, der hvert år offentliggør en fortegnelse over tilladte markeder. På disse markeder kan der efter næringslovens § 14 også sælges næringsmidler samt danske husflidsprodukter.

Markedsbetegnelsen bruges imidlertid også i forbindelse med, at lokale handlende ønsker at afholde et arrangement med salg af varer fra boder, der opstilles en enkelt dag eller enkelte dage, evt. faste ugedage over nogle måneder. Salg fra midlertidigt opstillede boder er i strid med næringslovens § 10, hvorefter varer kun må afsættes fra fast forretningssted, og fast forretningssted er efter denne lov varige udsalgssteder. Der er ikke hjemmel til at dispensere fra § 10.

Der er dog intet til hinder for, at der fra midlertidigt opstillede boder sælges sådanne varer, som kan sælges ved omførsel i medfør af næringslovens § 12. Det drejer sig bl.a. om naturalprodukter, f.eks. æbler, kartofler og blomster, samt brød, is, ost og smør.

Næringsloven giver klare regler om, hvad der er lovligt vedrørende markeder, herunder

at salg fra midlertidigt opstillede boder af varer, bortset fra omførselsvarer, ikke må finde sted, og jeg mener derfor ikke, at der er anledning til at udsende en orientering eller en bekendtgørelse om disse forhold.

Spm. nr. 750

Til *ministeren for skatter og afgifter (13/5 82)* af:

Collet (KF):

»Hvornår agter ministeren at fremsætte lovforslag, der sikrer skattemæssig ligestilling af andelsselskaber og aktieselskaber?«

Begrundelse

Professorerne Søren Gammelgård og Thøger Nielsen har foretaget en undersøgelse af beskatningsforholdene i grovvarerbranchen: Selskabsbeskatningen inden for dansk grovvarerhandel. København 1981. Undersøgelsens hovedresultater er bl.a. offentliggjort i Skattepolitisk Oversigt, nr. 8, 1981.

I undersøgelsens konklusion hedder det bl.a.: »Vores samlede konklusion er herefter, at det ikke er muligt at pege på en saglig grundelse for de pågældende særregler om beskatning af andelsforeninger, og at disse derfor må opfattes som en skattemæssig forskelsbehandling af kommercielt og økonomisk ensartede virksomheder. Vore undersøgelser af grovvarerhandelen har vist, at denne skattediskrimination er af en sådan størrelsesorden, at den er i åbenbar modstrid med det i dansk skattelovgivning i øvrigt anerkendte princip om skattemæssig neutralitet, hvis indhold er, at ensartede virksomheder beskattes ens«.

På denne baggrund anmodes ministeren om at oplyse, hvornår ministeren agter at sikre en skattemæssig ligestilling.

Besvarelse (19/5 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesoft):

Spørgsmålet om en eventuel udvidelse af den egentlige indkomstbeskatning til at omfatte også de kooperative virksomheder og erhvervsdrivende foreninger indgår som et led i regeringens overvejelser om en mere generel skattereform omfattende beskatningen af al erhvervmæssig virksomhed uanset den form, hvori virksomheden udøves.

Spm. nr. 751

Til *ministeren for offentlige arbejder* (14/5 82) af:

Grove (KF):

»Hvilke planer har ministeren med henblik på en løsning af de trafikale problemer i forbindelse med Helsingør-motorvejens midlertidige udløb ved Mørdrup?«

Begrundelse

Ministeren for offentlige arbejder lovede i september sidste år i et svar til det konservative folkeparti at indlede drøftelser med de kommunale myndigheder med henblik på en hurtig løsning af de sikkerhedsmæssige problemer ved motorvejens afslutning. Da motorvejsudfletningen fortsat er uhensigtsmæssig, bedes ministeren redegøre for, hvilke initiativer der er iværksat for at løse problemerne.

Besvarelse (19/5 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Min forgænger afholdt den 29. oktober 1981 et møde med Frederiksborg amtskommune og Helsingør kommune om problemerne i forbindelse med motorvejens midlertidige afslutning ved Mørdrup.

Ved dette møde opnåedes der enighed mellem parterne om at søge motorvejen videreført til Kongevejen ved Skovgård, når de økonomiske muligheder herfor måtte være til stede. Det er min tanke i næste folketings-samling at forelægge folketinget et anlægslovforslag om vejens videreførelse til Skovgård.

Det aftaltes tillige på mødet, at man skulle søge de sikkerhedsmæssige forhold ved den nuværende motorvejsafslutning forbedret ved en beskæring af bevoksningen ved motorvejsrampens tilslutning til Mørdrupvej samt ved en forbedring af belyningsforholdene på stedet.

Teknikerne arbejder for tiden med belyningsprojektet, medens beskæringen af bevoksningen er foretaget.

Spm. nr. 757

Til *miljøministeren* (14/5 82) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at afhjælpe problemerne med flyveaske fra kraftværkerne?«

Begrundelse

I snart flere år, har f.eks. Vestsjællands amtsråd bedt om at få svar på dette presserende spørgsmål.

Ifølge mine oplysninger har formanden for Vestsjællands teknik- og miljøudvalg udtalt, at der kun er plads til flyveaske ved Stignæs i 2 måneder. Endvidere siges det, at der er plads til kul i 3 dage i København i modsætning til de 120 dage, der bør være plads til kul.

Besvarelse (21/5 82):

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 706, stillet af Birgith Mogensen (CD) om samme emne.

Bortfaldet spørgsmål:**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. 766, der var stillet af Riishøj (SF) til undervisningsministeren, den 25. maj 1982 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Spm. nr. 766

Til *undervisningsministeren* (18/5 82) af:

Riishøj (SF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give angående de beskæftigelsesmæssige konsekvenser af nedskæringerne på universiteterne fra september 1982, herunder omfanget af afskedigelser, fordeling geografisk og på fakulteter samt stillingskategorier, og efter hvilke kriterier – anciennitet eller andet – finder ministeren afskedigelserne skal ske?«

Begrundelse

Spørgsmålet om afskedigelser på landets universiteter fra efteråret 1982 har været meget omtalt og omdiskuteret. Det har været svært for folketinget, universiteternes ansatte og befolkningen i øvrigt at danne sig et overblik over, hvilke konsekvenser nedskæringerne på universitetsområdet vil få. Formålet

[Riishøj]

med spørgsmålet er at få klarhed over, hvilket omfang afskedigelserne vil få, og gerne om ministeren vil tage initiativ til at forebygge en yderligere forværring af beskæftigelsen for magistre, gerne i samarbejde med de faglige foreninger inden for universitetsverdenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1979.

(Beslutningsforslag nr. B 84. Fremsat 12/5 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Jeg skal på socialdemokratiets vegne give tilslutning til betænkningen og indstillingen, og jeg vil gerne sige, at vi er enige i den kritik, som statsrevisorerne har givet udtryk for af den manglende hensyntagen til budgetvejledningens regler i forbindelse med planlægning og styring af byggeriet af centralpostbygningen. Der er ikke heri nogen kritik af de regelsæt, der gælder, men der har altså været en mangelfuld overholdelse af reglerne, og det bør ikke gentage sig.

Vi er også enige i den kritik, statsrevisorerne har rejst af manglerne i administrationen af dele af u-landsbistanden. Jeg har forstået, at udenrigsministeren i den anledning har gjort sig en række overvejelser over, hvorledes man kan forbedre administrationen af u-landsprojekterne, og jeg kan sige, at de socialdemokratiske medlemmer af folketingets finansudvalg vil tage initiativ til, at finansudvalget får nærmere oplysning om, hvorledes man har forbedret, og hvorledes man fremover vil forbedre administrationen af disse u-landsprojekter.

Med disse bemærkninger kan jeg give socialdemokratiets tilslutning til beslutningsfor slagets vedtagelse.

Svend Heiselberg (V):

I revisionsnotatet til statsregnskabet for finansåret 1979, som i dag er til behandling, er anført sagen om de indirekte statstilskud, der ydes til Arbejdernes Landsbank, ved at statens forskud til visse A-kasser er indestående i Landsbanken til en kunstig lav rente. I skrivelser fra arbejdsministeriet af den 26. maj 1981 og 3. december 1981 beskrives situationen, som om alle problemer nu er løst for så vidt angår statsrevisionen og rigsrevisi onen.

I bladet Management, der er udkommet i dag, er gennemgået sagens seneste udvikling, hvorefter Arbejdernes Landsbank på grund af disse særordninger i 1982 vil få overført godt 90 mill. kr. i indirekte statstilskud. Det er halvdelen af bankens overskud, og det fremkommer ved, at indskuddene kun forrentes med 5½ pct. Bladet opgiver, at banken i alt i sådanne indirekte statstilskud siden midten af 1970'erne, da disse særordninger trådte i kraft, har fået 360 mill. kr. i tilskud fra statskassen.

Et særligt raffinement i sagen er det forhold, at Metalformanden, Georg Poulsen, både er formand for Arbejdernes Landsbanks bestyrelse og for en af de store A-kasser, hvorved han sidder på begge sider af bordet, når der skal forhandles om rentesatserne. Det er naturligvis en helt utilstedelig inhabilitet, der her foreligger.

I forbindelse med LOs kongres i 1979 blev det oplyst, at fagbevægelsen i alt i kongresperioden har ydet 150 mill. kr. i tilskud til socialdemokratiet, herunder den socialdemokratiske presse. I forbindelse med sidste valgkamp blev det oplyst, at tilskuddene til socialdemokratiets annoncer og brochurer alene for fagbevægelsen havde andraget 20 mill. kr. Det var det beløb, der blev brugt til hetzkampagnen mod VK-planen. Her har vi så det lukkede kredsløb: statskassen forærer fagbevægelsen 360 mill. kr. via Arbejdernes Landsbank, og fagbevægelsen bruger herefter en stor del af disse penge til socialdemokratiet. Der er andre end hr. Georg Poulsen, der har siddet på begge sider af bordet i denne sag. Som eksempel kan jeg blot nævne socialdemokratiets formand, statsminister Anker Jørgensen, og arbejdsministeren.

Jeg har været opmærksom på notaterne til statsregnskabet, der behandles i dag. Jeg har stillet et utal af spørgsmål om sagen til arbejdsministeren og troede, at sagen hermed